

Era només la boira

Daniel Recasens Salvador

La Gent del Llamp
Poesia

ERA NOMÉS LA BOIRA

Poesia

ERA NOMÉS LA BOIRA

DANIEL RECASENS SALVADOR

■ ■ Cossetània

Aquest llibre de La Gent del Llamp
compta amb el suport de

Primera edició: agost del 2024

© dels textos: Daniel Recasens Salvador

© de la imatge de la coberta: Agustina Sobrino

© d'aquesta edició:
Associació La Gent del Llamp i
9 Grup Editorial
Cossetània Edicions
C. de la Violeta, 6 • 43800 Valls
Tel. 977 60 25 91
cossetania@cossetania.com
www.cossetania.com

Col·lecció concebuda i dirigida pel col·lectiu artístic i literari
La Gent del Llamp

Disseny i composició: 3 × Tres

Impressió: Romanyà Valls, SA

ISBN: 978-84-1356-438-8

DL T 859-2024

(per a l'Illa del Safrà)

S'entossudia la forma i la mètrica i se'ns feia feréstega tota mesura però la volíem convenir, així i tot. Veníem d'un vespre fred, veus de ràdio de diumenge i plats per eixugar. Érem tres pams dessota una finestra tancada i ens hauríem enfilat al vímet de la cadira si la por no ens hagués trabucat l'ànsia. Vam decidir ocultar sota la tanca els fulls que no eren en blanc, les esquerdes d'una creativitat que era nostra i només nostra malgrat la pauta i la pausa i el pas mil·limètric de l'ortografia i la gramàtica, el trist cimbell dels comentaris de text encara per corregir. És només fora la línia que la sabem reconèixer. Els carrers desapareixen en els mapes. No hi veiem les llambordes ni els panys de les portes o el dibuix dels ciris cremats en les processons de l'avorriment. Perquè un mapa és la representació de tots els mapes invisibles que obliden els vianants mentre fugen d'un lloc a un altre, atropellats pels cotxes que aturen just a temps la seva marxa. Així se n'explica l'orgull d'una necessitat intangible, les hores de vol dels avions de paper descolorits. Hi ha, és natural, un cànon estricte que emprem de fonament i alhora de trinxera. Ens hauran de permetre sempre el recés i l'empara, com la saviessa dels arbres que no esperen l'ombra per aixoplugar-nos. Vam aprendre tot l'abecedari abans d'ensinistrar les frases i encabir-les a cada paràbola i no permetré que m'esborrin ni l'ordre ni l'aventura perquè no soc sense totes dues o potser soc només el fil descosit d'una cortina desocupada. Sento la tempesta, l'avís de tots els inicis, l'encís de tots els finals.

1

Què en farem de l'avidesa
ara que ja són tots morts,
els petits desitjos,
els versos agosarats
escrits tan a correuita?
Hi ha edats que són teves,
edats per als altres,
i edats que no pertanyen a ningú.
Les arrosseguem i prou,
ni feixugues ni lleugeres,
conscients que desapareixen
a poc a poc
com la boira a la Mussara.
Carretera avall.

2

Conec prou l'estrip
que vam covar endins
dels dies de gespa
molls a la intempèrie.
L'edat és un càstig
que encetem d'ençà
del dia primer
i serà precis
de complir-lo íntegre.

3

No em vull fer mal,
no el vull, el mal,
que escapça i regalima
el contagi de cada por.
No desitjo el vertigen
ni el pes de la caiguda
o el confort breu i assossegat
d'un rèquiem melindrós.
Perquè aquest meu dolor
ha de ser meu i prou,
no pas herència hostil,
ni brogit perdurable.
Espero només un final,
cop sec, de nit,
entre el soroll dels cotxes
que no s'aturen.
Potser un dijous.
Un dijous qualsevol.